

Sygn. akt III AUa 989/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Alicja Sołowińska

Protokolant: Joanna Lebedzińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 listopada 2021 r. w B.

sprawy z odwołania W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji wnioskodawczyni W. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 14 maja 2021 r. sygn. akt V U 367/20

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od W. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za II instancję z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia do dnia zapłaty.**

Sygn. akt III AUa 989/21

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2020 r. wydaną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. odmówił W. S. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że w okolicznościach niniejszej sprawy nie zaszły przesłanki do zmiany decyzji określone w art. 114 ustawy emerytalnej, tj. nie przedłożono nowych dowodów, ani nie ujawniono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji z dnia 26 kwietnia 2013 r. (przyznającej jej emeryturę powszechną i ustalającej jej wysokość z zastosowaniem art. 25 ust. 1 b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych), o których mowa w art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona podniosła, że organ rentowy został zobowiązany prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku sygn. akt III AUa 725/19 do przeliczenia jej emerytury w trybie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji i ustalenie wysokości emerytury zgodnie z art. 114 ustawy emerytalnej, z uwzględnieniem niezgodnego z Konstytucją art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej oraz o obliczenie tej emerytury z najkorzystniejszymi dla

niej wskaźnikami uwzględniając zwaloryzowany kapitał i składki do 2019 r. oraz najkorzystniejszy wskaźnik dożycia dla ubezpieczonej w wieku 66 lat.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania wskazując ponownie, że w niniejszej sprawie nie znajduje zastosowania art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej.

Następnie decyzją z dnia 12 stycznia 2021 r. wydaną w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 ze zm.) oraz ustawy z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. poz. 1222) Zakład Ubezpieczeń Społecznych – działając z urzędu - ponownie ustalił wysokość emerytury W. S. przyznanej na podstawie art. 24 ustawy emerytalnej od 1 kwietnia 2013 r., tj. od dnia, od którego podjęta byłaby wypłata tej emerytury. Wysokość emerytury obliczona została od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranych wcześniejszych emerytur (tj. 724.839,08 zł). Tak ustalona wysokość emerytury od 1 kwietnia 2013 r. wynosi (...).09 zł. Przy ustalaniu wysokości emerytury Zakład uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31 grudnia 2020 r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłoszonych wniosków. Wysokość emerytury od 1 stycznia 2021 r. wynosi 3240,63 zł. ZUS zaznaczył, że emerytura ustalona w niniejszej decyzji nadal jest świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas pobieranej wcześniejszej emerytury przyznanej decyzją z 18 marca 2009 r., wobec czego będzie kontynuowana wypłata tej emerytury.

Odwołanie od powyżej decyzji wniosła zaskarżając decyzję i zarzucając naruszenie:

1. art. 26 ustawy emerytalnej poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczona „przeszła na emeryturę powszechną” w 2013 r., choć stało się to dopiero w 2021 r., co miało wpływ na wysokość obliczonej emerytury w wieku powszechnym;
2. art. 194j ust. 1, ust. 2 i ust. 3 ustawy, w brzmieniu nadanym ustawą z 19 czerwca 2020 r., poprzez ich błędne zastosowanie wobec przyjęcia, że podstawa obliczenia emerytury ubezpieczonej przyjęta przez organ rentowy w decyzji z dnia 12 stycznia 2021 r. została poprawnie obliczona i nie podlega przeliczeniu, co skutkowało nieuwzględnieniem wniosku ubezpieczonej, choć decyzja z dnia 26 kwietnia 2013 r. została uchylona i brak jest w szczególności wskaźnika średniego dalszego trwania życia, który zostałby przyjęty w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury w rozumieniu art. 194j ust. 3 ustawy;
3. art. 8 ust. 2 w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 67 ust. 1 i art. 190 ust. 4 Konstytucji, co doprowadziło do wykładni przepisów ustawy, a następnie zastosowania w sposób, który narusza Konstytucję RP i prowadzi do nierównego traktowania ubezpieczonej, w szczególności w zakresie chronionego konstytucyjnie prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego, którego to prawa nie można różnicować w oparciu o dyskryminujące i nierелеwantne kryteria;
4. art. 25 ust. 1 i art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż ubezpieczona przeszła na emeryturę w 2013 r., choć stało się to dopiero w 2021 r., co miało wpływ na wysokość obliczonej emerytury w wieku powszechnym, skoro do ustalenia wysokości emerytury przyjęto średnie dalsze trwanie życia w 2013 r. dla ubezpieczonej w wieku 60 lat, a nie ze stycznia 2021 r. dla ubezpieczonej w wieku 67 lat i 9 miesięcy.

Wskazując na powyższe, W. S. wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez ustalenie wysokości emerytury w wieku powszechnym: na podstawie wskaźnika średniego dalszego trwania życia z art. 26 ustawy z daty przejścia na emeryturę ubezpieczonej, to jest wskaźnika właściwego na styczeń 2021 r., tj. datę rozpoznania wniosku o emeryturę w sposób poprawny, bez stosowania art. 25 ust. 1b i wysokość wskaźnika adekwatną do tego miesiąca 195,0 i pozostałych danych, o których mowa w art. 25 ustawy emerytalnej – z odsetkami od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego na podstawie art. 85 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Domagała się także zwrotu kosztów procesu na swoją rzecz.

Obie sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania postanowieniem z dnia 18 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Białymstoku, wyrokiem z 14 maja 2021 r., oddalił odwołania.

Sąd ten ustalił, że W. S. (ur. (...)) złożyła w dniu 3 marca 2009 r. wniosek o przyznanie emerytury wcześniejszej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 18 marca 2009 r. przyznał jej to świadczenie od 1 marca 2009 r. Następnie 2 kwietnia 2013 r. ubezpieczona złożyła wniosek o przyznanie nowej emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego. Nabyła ją na podstawie decyzji z dnia 26 kwietnia 2013 r. Podstawę tego świadczenia obliczono na zasadzie art. 26, czyli została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych. 29 marca 2019 r. odwołująca zwróciła się do organu rentowego o ponowne obliczenie świadczenia emerytalnego, powołując się na wyrok Trybunału Konstytucyjnego. ZUS postanowieniem z 16 kwietnia 2019 r. wznowił postępowanie, a następnie decyzją z tego samego dnia odmówił uchylecia decyzji z 26 kwietnia 2013 r., z uwagi na upływ 5-letniego terminu od daty jej doręczenia oraz stwierdził, iż została ona wydana z naruszeniem prawa.

W odwołaniu od tej decyzji odwołująca wniosła o przeliczenie jej emerytury bez pomniejszenia o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych. Powołała się przy tym na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. uznający art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS za niezgodny z art. 2 Konstytucji.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 5 sierpnia 2019 r. oddalił odwołanie. Na skutek apelacji od powyższego orzeczenia Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 6 lutego 2020 r. (sygn. akt III AUa 725/19) zmienił wyrok Sądu Okręgowego, o tyle że zobowiązał ZUS do rozpoznania w trybie art. 114 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 t.j.) wniosku ubezpieczonej z dnia 29 marca 2019 r. o przeliczenie świadczenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt P 20/16.

Decyzją z dnia 7 kwietnia 2020 r. organ rentowy ponownie odmówił wnioskodawczyni prawa do przeliczenia emerytury we wskazany przez nią sposób. A następnie decyzją z dnia 12 stycznia 2021 r. – działając z urzędu - ponownie ustalił jej wysokość od 1 kwietnia 2013 r., tj. od dnia, od którego podjęta byłaby wypłata tej emerytury. Wysokość emerytury obliczona została od podstawy obliczenia niepomniejszonej o kwoty pobranych wcześniejszych emerytur (tj. 724.839,08 zł) i wyniosła (...)09 zł od 1 kwietnia 2013 r. Przy ustalaniu wysokości emerytury Zakład uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31 grudnia 2020 r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jakimi emerytura była objęta oraz zmiany wynikające z załatwienia zgłoszonych wniosków. Wysokość emerytury od 1 stycznia 2021 r. wynosi 3240,63 zł. W związku z tym, że emerytura ustalona w niniejszej decyzji jest nadal świadczeniem mniej korzystnym od dotychczas pobieranej wcześniejszej emerytury przyznanej decyzją z dnia 18 marca 2009 r., organ rentowy stwierdził, że nadal będzie kontynuowana wypłata tej emerytury

Sąd Okręgowy zauważył, że 10 lipca weszła w życie ustawa z dnia 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1222) realizująca orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r., sygn. akt P 20/16, w którym stwierdzono, że art. 25 ust. 1b ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1270 oraz z 2019 r. poz. 39), w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) r. kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd odwołał się następnie do treści przepisów art. 194i, 194j wprowadzonych ustawą z 19 czerwca 2020 r., które regulują emerytury osób urodzonych w (...) r.

Sąd wskazał, że wysokość emerytury odwołującej została obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 26 ustawy emerytalnej oraz wartościami wynikającymi z decyzji o przyznaniu emerytury, tj. kwota składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji tj. 177.951,96 zł powiększona o kwotę zwaloryzowanego

kapitału początkowego tj. 546.887,12 zł i podzielona przez średnie dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, tj. 254,50 miesięcy. Wysokość emerytury od 1 kwietnia 2013 r. ustalono na kwotę 2848,09 zł, a od 1 stycznia 2021 r. – 3240,63 zł. Przy ustalaniu wysokości emerytury organ rentowy uwzględnił wszystkie zmiany w wysokości świadczenia, jakie miały miejsce od dnia jej przyznania do dnia 31 grudnia 2020 r., w tym zmiany wynikające z waloryzacji, jak również ze zgłoszonych przez ubezpieczoną wniosków. W związku z tym, że emerytura po przeliczeniu ustalona w zaskarżonej decyzji jest świadczeniem mniej korzystniejszym od dotychczas pobieranej wcześniejszej emerytury organ rentowy w dalszym ciągu wypłaca emeryturę wcześniejszą.

W ocenie Sądu ustalenia zawarte w decyzji z dnia 12 stycznia 2021 r. znajdują oparcie w przepisach ustawy emerytalnej. Sąd zauważył, że W. S. przyznano prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego decyzją z dnia 26 kwietnia 2013 r., na podstawie wniosku o emeryturę z dnia 2 kwietnia 2013 r. Wypłata emerytury została podjęta od dnia 1 kwietnia 2013 r.. W tej dacie odwołująca była jednak uprawniona również do emerytury wcześniejszej, która była korzystniejsza dla ubezpieczonej, wobec czego wypłacano tę emeryturę, a emerytura w powszechnym wieku została zawieszona. W świetle wskazanych wyżej ustaleń brak było, zdaniem Sądu podstaw do przyjęcia, że odwołująca się nabyła prawo do emerytury z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego w styczniu 2021 r., jak też brak było podstaw do zwaloryzowania składek w okresie od 2013 r. do 2021 r. z uwagi na szczegółowe uregulowania co do przeliczenia zawarte w art.194 i 194j. ustawy emerytalnej.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. oddalił odwołania.

Apelację od powyższego wyroku wniosła W. S. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając naruszenie art. 25 ust.1 i art. 26 ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że ubezpieczona przeszła na emeryturę w rozumieniu art. 26 ust.1 ustawy w 2013 r., choć stało się to dopiero 12 stycznia 2021 r., co miało wpływ na wysokość obliczonej zaskarżoną decyzją emerytury w wieku powszechnym, skoro do ustalenia jej wysokości organ rentowy przyjął błędnie średnie dalsze trwanie życia z tablicy średniego dalszego trwania życia opublikowanej w 2013 r. dla ubezpieczonej w wieku 60 lat i 1 miesiąc w wysokości 254,50 miesięcy, a nie dla ubezpieczonej w wieku faktycznego i prawnego przejścia na emeryturę wynoszącego 67 lat 9 miesięcy w wysokości 195 miesięcy.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie prawa do emerytury obliczonej na podstawie składek na ubezpieczenie emerytalne i zwaloryzowanego kapitału początkowego z uwzględnieniem ich waloryzacji do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, tj. do 31 grudnia 2020 r. przy przyjęciu wskaźnika średniego dalszego trwania życia z daty przyznania emerytury z 12 stycznia 2021 r. w wysokości 195,0 dla osoby w wieku 67 lat i 9 miesięcy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd I instancji prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, jak również prawidłowo zastosował przepisy prawa materialnego do tego stanu faktycznego. Sąd Apelacyjny w całości podziela przedstawiony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny sprawy oraz jego ocenę prawną.

Przede wszystkim podkreślić należy, na co zwrócił uwagę Sąd I instancji, że zarówno decyzja z 7 kwietnia 2020 r., jak i 12 stycznia 2021 r. stanowią w istocie konsekwencję i wynikają ze stanowiska Trybunału Konstytucyjnego wyrażonego w wyroku z 6 marca 2019 r., sygn. akt P 20/16 w którym stwierdzono, że art. 25 ust. 1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r. w zakresie w jakim dotyczy kobiet urodzonych w (...) r., które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Poza sporem w sprawie jest, że W. S. (ur. (...)) w marcu 2009 r. złożyła wniosek o przyznanie emerytury wcześniejszej i świadczenie to zostało przyznane decyzją z 18 marca 2009 r. od 1 marca 2009 r. W 2013 r. W. S. osiągnęła powszechny

wiek emerytalny i w związku z tym 2 kwietnia 2013 r. złożyła wniosek o przyznanie jej z tego tytułu emerytury. Decyzją z 26 kwietnia 2013 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni emeryturę po osiągnięciu wieku powszechnego od 1 kwietnia 2013 r., a podstawa obliczenia tego świadczenia została pomniejszona o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur wcześniejszych, tj. przy zastosowaniu przepisu art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Z uwagi na to, iż emerytura ustalona decyzją z 26 kwietnia 2013 r. była świadczeniem mniej korzystnym w porównaniu z emeryturą wcześniejszą, to jej wypłata została zawieszona. Od decyzji ustalającej prawo do emerytury po osiągnięciu wieku powszechnego W. S. nie odwoływała się.

Po wydaniu wyroku przez Trybunał Konstytucyjny (6 marca 2019 r.) stwierdzającego niezgodność z Konstytucją przepisu art. 25 ust.1b ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS W. S. złożyła do organu rentowego skargę o wznowienie postępowania w sprawie dotyczącej emerytury powszechnej. Wnosiła o ponowne ustalenie wysokości emerytur zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. Rozpoznając skargę o wznowienie postępowania organ rentowy na podstawie art. 149 § 1 i art. 145a § 1 k.p.a. postanowieniem z 16 kwietnia 2019 r. wznowił postępowanie w sprawie zaskarżonej decyzją z 26 kwietnia 2013 r. (k.22 akt rentowych). Natomiast decyzją z 16 kwietnia 2019 r. na podstawie art. 151 § 2 w zw. z art. 146 § 1 k.p.a. odmówił uchylenia decyzji z 26 kwietnia 2013 r. oraz stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa. Podstawą odmowy uchylenia przez organ rentowy decyzji z 26 kwietnia 2013 r. było ustalenie, że od dnia doręczenia decyzji upłynęło 5 lat.

Decyzja z 16 kwietnia 2019 r. była przedmiotem odwołania W. S. do sądu, który wyrokiem z 5 sierpnia 2019 r. oddalił odwołanie – sygn. akt V U 563/19. Natomiast Sąd Apelacyjny w części uwzględnił apelację od tego wyroku i orzeczeniem z 6 lutego 2020 r. zmienił zaskarżony wyrok w części w ten sposób, że zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. do rozpoznania w trybie art. 144 ust.1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS wniosku W. S. z 29 marca 2019 r. o przeliczenie świadczenia w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r., a w pozostałym zakresie apelację oddalił (sygn. akt III AUa 725/19).

Zmieniając orzeczenie w części, Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji, że odwołująca złożyła wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem stanowiska wyrażonego w wyroku Trybunału Konstytucyjnego w terminie miesiąca od ogłoszenia tego wyroku, jak tego wymaga przepis art. 145a § 2 k.p.a., to jednak od momentu doręczenia jej decyzji z 26 kwietnia 2013 r. przyznającej prawo do emerytury powszechnej przy zastosowaniu art. 25 ust.1b upłynęło 5 lat, o których mowa w art. 146 § 1 k.p.a. Z tego względu organ rentowy nie miał podstaw do uchylenia kwestionowanej decyzji z 26 kwietnia 2013 r. i wydania nowej decyzji rozstrzygającej o istocie sprawy. Decyzja z 16 kwietnia 2019 r. odmawiająca uchylenia decyzji z 26 kwietnia 2013 r. i stwierdzająca wydanie jej z naruszeniem prawa była właściwa. Sąd Apelacyjny w sprawie III AUa 725/19 uznał jednakże, iż organ rentowy powinien szerzej rozpatrzyć żądanie odwołującej wyrażone we wniosku z 29 marca 2019 r. niż tylko w zakresie wskazanych przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Organ rentowy powinien wziąć pod uwagę każdy możliwy sposób rozpatrzenia zgłoszonego żądania przeliczenia emerytury zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego. W tym zakresie Sąd Apelacyjny wskazał na przepis art. 114 ust.1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS.

Wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 6 lutego 2020 r. w sprawie III AUa 725/19 organ rentowy wydał zaskarżoną w rozpoznawanej sprawie decyzję z 7 kwietnia 2020 r. mocą której odmówił przeliczenia emerytury powszechnej wnioskodawczyni z uwzględnieniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego, tj. bez zastosowania art. 25 ust.1b ustawy emerytalnej, gdyż uznał, że w sprawie nie zaistniały przesłanki określone przepisem art. 114 ust.1 pkt 1 ustawy emerytalnej, tj. nie przedłożono nowych dowodów ani nie ujawniono nowych okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji przyznającej emeryturę powszechną. W ocenie ZUS, orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. stwierdzające niezgodność z Konstytucją przepisu art. 25 ust.1b ustawy emerytalnej nie jest nową okolicznością.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego istotne znaczenie dla oceny zaskarżonych decyzji ma fakt wejścia w życie w dniu 10 lipca 2020 r. ustawy z 19 czerwca 2020 r. (Dz.U. z 2020 r. poz. 1222) o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Ustawa ta została uchwalona przez ustawodawcę jako realizacja wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r.

Decyzją z 12 stycznia 2021 r. (druga z zaskarżonych decyzji) organ rentowy wydał na podstawie przepisów art. 194i oraz 194j ustawy z 19 czerwca 2020 r. Decyzja z 12 stycznia 2021 r. uwzględnia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. oraz zasady przeliczenia świadczenia tj. emerytury przyznanej w wieku powszechnym określone przepisami art. 194i oraz 194j ustawy emerytalnej. Przy ustaleniu podstawy wymiaru emerytury organ rentowy pominął przepis art. 25 ust.1b, a więc nie pomniejszył jej o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych. W świetle art. 194j ust.2 przeliczeniu podlega podstawa obliczenia emerytury przyjęta w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury. W sprawie nie budzi żadnych wątpliwości, iż prawo do emerytury która podlegała przeliczeniu w myśl ww. przepisu zostało ustalone w decyzji z 26 kwietnia 2013 r. po rozpoznaniu wniosku o to świadczenie z 2 kwietnia 2013 r. Nadto zgodnie z art. 194j ust.3 do ustalenia nowej kwoty emerytury przyjmuje się dalsze trwanie życia przyjęte w decyzji o ustaleniu prawa do emerytury, a następnie uwzględnia się kolejne zmiany wysokości świadczenia.

Decyzja (...) stycznia 2021 r. uwzględnia przedstawione wyżej zasady przeliczenia emerytury. Twierdzenie skarżącej, iż przyznanie jej emerytury w powszechnym wieku nastąpiło dopiero z chwilą ustalenia wysokości świadczenia bez pomniejszenia o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych, co miałoby wpływ na przyjęty współczynnik średniego dalszego życia jest niezasadne.

Wniosek o emeryturę powszechną W. S. złożyła 2 kwietnia 2013 r., zaś w 2021 r. nastąpiło jedynie przeliczenie tego świadczenia przyznanego decyzją z 26 kwietnia 2013 r.

Podkreślić należy, iż decyzją z 12 stycznia 2021 r. organ rentowy wydał z urzędu na podstawie ustawy z 19 czerwca 2020 r. o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Decyzja ta jest zgodna z prawem. Fakt, iż w wyniku przeliczenia emerytury z uwzględnieniem zasad ww. ustawy i orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego emerytura powszechna przysługująca skarżącej jest nadal niższa niż przyznana w 2009 r. emerytura wcześniejsza nie stanowi o jej niezgodności z prawem.

Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. stwierdził niezgodność z Konstytucją przepisu art. 25 ust.1b ustawy emerytalnej w stosunku do kobiet rocznika 1953, co nie oznacza, że w każdym przypadku przeliczenia emerytury bez pomniejszenia jej podstawy o kwoty pobranych emerytur wcześniejszych, emerytura powszechna będzie stanowiła wyższą kwotę, niż wcześniej przyznana emerytura wcześniejsza. Taka zasada wynika też z art. 194j ust.5 ustawy z 19 czerwca 2020 r., w którym stwierdza się, że tylko wówczas gdyby ponownie ustalona wysokość emerytury przyznanej na podstawie art. 24 jest wyższa od wypłacanej dotychczas, emerytowi wypłaca się wyrównanie. Emerytura ustalona W. S. przy zachowaniu zasad wynikających z ustawy z 19 czerwca 2020 r. jest świadczeniem mniej korzystnym niż emerytura wcześniejsza, a zatem żadne wyrównanie jej nie przysługuje.

Mając na względzie przedstawione wyżej okoliczności, Sąd Apelacyjny zauważa, iż w istocie obie zaskarżone decyzje dotyczyły tego samego przedmiotu, tj. przeliczenia emerytury z zastosowaniem orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. Rozstrzygnięcie zawarte w decyzji z 12 stycznia 2021 r. całościowo wyczerpuje żądanie przeliczenia emerytury zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego bez potrzeby oceny zgodności przeliczenia świadczenia przy zastosowaniu przepisu art. 114 ustawy emerytalnej. W tym znaczeniu decyzja z 12 stycznia 2021 r. obejmuje żądanie rozstrzygnięte decyzją z 7 kwietnia 2020 r.

Końcowo Sąd Apelacyjny zauważa, iż nie znalazł podstaw do uwzględnienia wniosku pełnomocnika skarżącej o zwrócenie się z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie zgodności z Konstytucją przepisu art. 194j ust. 2 i 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ani też skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości ((...)) pytania prejudycjalnego dotyczącego wskazanych przepisów prawa unijnego. Przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS w oparciu o które Sąd orzekł nie budziły żadnych wątpliwości.

Mając powyższe ustalenia na względzie na mocy art. 385 k.p.c. apelacja podlegała oddaleniu.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 15 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. W sprawie nie zaistniały

okoliczności z art. 102 k.p.c. uzasadniają odstępnie od obciążania skarżącej kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za drugą instancję. Obie strony były reprezentowane przez profesjonalnych pełnomocników, skarżąca aktualnie pobiera własne świadczenie tj. emeryturę w kwocie przeważającej 3000 zł.